

Gudstjeneste for dem. Ja, hvis jeg kan gaa ud fra, som jeg indtil videre gør, at den højterede Kultusminister er enig med mig i, at de nævnte Personer fremdeles ere hørende til Folkekirken, er der ikke Tvivl om, at de have denne Ret, og jeg beder meget om, at det i alt Fald maa blive saadan, hvis det ikke skulde være Meningen. Men ved Siden deraf kommer det Spørgsmaal frem, hvorledes Frimenighedspræsten selv er stillet. Er han en af de „Præster i Folkekirken“, der er Tale om? Det har sin store Betydning ved Spørgsmaalet om, hvorvidt andre, der ønske at høre ham, kunne faa Lov til det i Kraft af den Bestemmelse, her gives. Det er vist ikke saa klart, som det kunde være. Jeg ser i Matzens og Timms Kirkeret, som vel er den bedste Autoritet, vi hidtil have paa dette Omraade, at der staar: „Ved Præst i Folkekirken kan kun forstaas en i Embede værende Præst, og afskedigede Sognepræster eller Kapellaner kan Tilladelse derfor ikke meddeles af Sognepræsten.“ Saaledes fortolkes altsaa der Udtrykket „Præst i Folkekirken“, som ogsaa findes i den gamle Lov om Kirkers Brug af 25de Marts 1872. Men jeg gaar ud fra, at alle vi, der her ere til Stede, ogsaa de to højterede Ministre, ville være enige i, at denne Fortolkning er for snæver; thi hvor mange af os have ikke været til Stede og set, at en i Naade og med Pension afskediget Præst fik Lov til at vie sin Datter i den almindelige Kirke eller døbe sit Barnebarn eller lignende. Men hvis det var rigtigt, hvad her staar, saa kunde det jo ikke ske alene med Sognepræstens Tilladelse, saa kunde det kun ske — ja, hvorledes staar der ikke — men det maatte vel være ved kultusministeriel Sanktion. Jeg tror, det er givet, at en saadan ikke indhentes, og jeg gaar ud fra som en Selvfølge, det gaar alle Sognepræster sikkert ud fra, at det behøve de ikke at spørge nogen om Lov til. Og denne min Formodning, at det er en for snæver Fortolkning, der gøres gældende i Matzens og Timms Kirkeret, støttes ogsaa ved selve Lovordene, thi det vil jo ses, at der som Modsætning til „Præster i Folkekirken“ — det er § 2, jeg taler om — stilles „uordinerede“ saaledes, at der skelnes mellem de uordinerede, der have Adgang til Prædikestolen, og andre uordinerede; Modsætningen er altsaa mellem ordinerede og uordinerede. Det synes at tyde paa, at ved „Præster i Folkekirken“ forstaas enhver, der er ordineret i Folkekirken og aldrig har mistet den Ret, som Ordina-

tionen giver ham, med andre Ord ikke er, som man populært kalder det, dømt fra Kjole og Krave. Dette synes at være den rette Fortolkning af Ordene, og jeg tillader mig nu at udbede mig den højterede Ministers Udtalelse om, dette ikke er rigtigt. En saa snæver Fortolkning som den, der er given i Matzen og Timms Kirkeret, kan det vel ikke være Meningen at fastslaa, og jeg ser da ikke, at der er noget som helst andet Skel mellem dem, der falde ind under Benævnelsen, og dem, der ikke gøre det, end netop det, at de ikke ere dømt fra Kjole og Krave. Enhver afskediget Præst, der ikke er afskediget paa Grund af utilbørligt Forhold, maa have denne Ret, hvad enten han saa er afskediget med eller uden Pension — vi have jo Eksempler paa, at Præster ere afskedigede eller entledigede, hvad man nu vil kalde det, med Pension, men uden Naade, vi have andre, som ere afskedigede i Naade, men uden Pension, og saa have vi de fleste, der ere afskedigede baade med Pension og i Naade — jeg mener, at alle disse 3 Kategorier maa tages med under Begrebet „Præst i Folkekirken“, saa længe man ikke har kunnet berøve dem deres af Ordinationen flydende Ret. Gaar man ud herfra, ville jo ogsaa alle de Frimenighedspræster, som i Øjeblikket findes i grundtvigske Kredse, falde ind under denne Betegnelse — nej, dog ikke alle, men alle paa en nær, der kun har Ordination som Missionær, men de andre have alle været Præster i den danske Folkekirke, ere ordinerede som saadanne og have derfor endnu den af Ordinationen flydende Ret, ere aldrig dømt fra Kjole og Krave. Og den Omstændighed, at de hver Søndag holde Gudstjeneste paa den Maade, som passer dem og deres Menighedsmedlemmer, men i deres Lære og Tro ikke støde an mod Folkekirkens Forskrifter, kan ikke eller bør i alt Fald ikke berøve dem den Ret, deres folkekirkelige Ordination har givet dem. Dette var, hvad jeg har at sige om de grundtvigske Frimenigheder og deres Stilling til det foreliggende Forslag, men saa har jeg en enkelt Bemærkning at gøre, der vedrører min Valgkreds specielt. Der er jo i Menighedsraadslovsforslagets § 30 en Undtagelse med Hensyn til Valgretten til Sognepræstembederne for en Del Embeders Vedkommende, og jeg er saa ulykkelig at have ikke mindre end 3 af dem i min Valgkreds, 3 Embeder, hvor Besættelsesmaaden er den samme som hidtil, og hvor altsaa Menighedsraadet intet faar at sige. Det gælder for det første Vemmetofte Kloster og Vallø